

Anotace

Jedna lékařka.

Jedno vězení.

Jeden muž.

Jeden ring.

Jeden večer.

Jedna životní chyba.

PROLOG

Jeden muž, jeden ring. Jedna žena, jeden okamžik. Co vše vás může zlomit. Jedna sekunda v ringu nebo jedna vězeňská noc, která přeroste v lásku.

Scott bojoval vždy sám za sebe. I když opovrhoval vším okolo něj. Vězení se na 15 let stalo jeho domovem. Jeho královstvím, zjistil, že za jednu chybu zaplatil příliš velkou cenu.

Roxan udělala ve svém životě pár chyb, tou největší bylo, že rodičům po své promoci koupila romantický víkend v horách, ze kterých se už nikdy nevrátili.

Vyčítala si to, že se vraceli za deštivého počasí domů a sjeli při špatné viditelnosti ze srázu. Vyčítala si, že zdědila po otci posilovnu, která akorát chátrala.

Jediné na co byla hrdá, bylo, že se z ní stala doktorka. Mohla tak uskutečnit svůj sen, i kdyby jen v prostorech věznice se zvýšenou ostrahou mezi chlapy, kterým by se normálně nejradši vyhnula.

Pak ale odkryje jedno tajemství, tajemství, které mělo zůstat skryto. A boj začíná. Ale tentokrát ne boj o peníze, ale boj o život.

1. Kapitola

Vzít si na sebe lodičky na deseti centimetrovém podpatku, na první pohovor do své nové práce, nebyl nejlepší nápad.

Měla jsem pocit, že než dojdu od auta k bráně věznice, zlámu si kotníky.

Jenže ve svém oboru lékařky jsem si práci vybírat nemohla, prostory byli na pronájem drahé a chvílku po škole nebyla možnost klientů tak velká. Takže by mě to neuživilo. A já jsem potřebovala platit nájem a všechny ty věci okolo.

Proto, když jsem se dnes ráno vzbudila, oblékla jsem si svůj nejlepší černý kostým, který se musel absolutně srazit, sukňě mi dosahovala jen do půlky stehen a sako mi bylo těsné přes prsa, řekla jsem si, že sama sobě dokážu, že mám na to stát se lékařkou i ve věznici se zvýšenou ostrahou.

***

Došla jsem až k bráně a zazvonila na jediný zvonek, co tam byl, ještě jsem ani nesundala prst z tlačítka, když se vedle brány otevřely dveře a vyšel z nich dozorce o půl hlavy menší než já, s prasečíma očima, nadváhou a řekneme, že jeho košile pamatovala lepší časy. Vycenil na mě zuby, v něčem co mělo jistě znamenat úsměv.

„Zdravím slečno Tate, už jsme na Vás čekali, moc mě těší, jsem Black.“ Natáhl ke mně ruku a chytnul mě za tu mojí, políbil mě na ni a druhou ruku mi dal na záda, čímž mě postřkoval dovnitř. Musím si doma vydezinfikovat sako a ruku nechat půl dne v lavoru se savem, poznamenala jsem si v hlavě.

„Taky mě těší, pana Deveroe najdu prosím kde?“ Vyškubla jsem se mu taktně „Ředitel je ve druhém patře, rovně chodbou a pak doleva, zavedu Vás.“ Kývl na mě a sjel mě pohledem od shora dolů.

Nikdy jsem si na svůj vzhled nestěžovala, měla jsem dlouhé černé vlasy, které mi dosahovali do půlky zad, úzký pas a díky běhání i celkem pevnou postavu, prsa trojky a nohy až k zadku. Ale co na mě bylo nejlepší, byly asi mé oči, světle modré jako to nejjasnější nebe.

Odfrkla jsem si nad jeho neomaleným zíráním a vydala se za ním po ještě lepší cestě k nitru pekla, ve kterém teď budu pracovat. Vzhledem k nelegálním zápasům, které tu vedou, jsem měla práci takřka jistou.

Prošli jsme hlavní bránou, kde jsme po obou stranách měli obrovské nádvoří, říkáme tomu výběh pro vězně, Black šel rázným autoritativním krokem, o kterém bych pochybovala, že má, a nebral ohled ani na mě natož na mé boty.

Konečně jsme se ocitli v chodbě, byla to dlouhá chodba, kde na každé straně byla jedna cela s dvěma vězni. Oh, zapomněla jsem se zmínit, že je tohle mužská věznice, no tak teď to říkám a kdybych mohla, tak bych vzala nohy na ramena a utíkala bych a vůbec by mi na mých botech od Jimyho Cho nezáleželo.

Pokřikovali na mě, olizovali se, a panebože přísahala bych, že si ho jeden dokonce i honil.

Bylo to nechutné a naprosto ponižující, že právě já šprtka a školní otloukánek, jsem se dostala do centra zla, tam kde mě to mohlo sežrat za živa.

Jedna cela téměř na konci chodby u výtahu mě ale zaujala, o mříže se tam opíraly dva muži. Jeden byl černocho zhruba sto sedmdesát centimetrů vysoký nabašené postavy, sledoval mě jako laň na pláni, kterou si dá k obědu, nemluvil stejně tak jako jeho přítel, ze kterého jsem si málem sedla na zadek. Bylo to sto osmdesát centimetrů dokonalosti, zabalené ve svalnatém potetovaném těle.

Měl krátké černé vlasy, které byli po stranách vystříhané a na vrchu delší, tmavě hnědé oči pozorovaly můj obličej, jako kdybych byla z porcelánu, a jeho lahodné rty byly orámované vousy. Vypadal by téměř dokonale, kdyby neměl na ramenou vytetované osmicípé hvězdy, které mi prozradili, že vězení zná jako své boty. Ale bylo na něm něco, co mi nesedělo, možná jeho poražený postoj, možná to že jediní oni dva nepokřikovali, jen pozorovali a odhadovali mě stejně tak jako já je. Pak dozorce zavřel dveře výtahu a já ztratila výhled.

Chtěla jsem mu jednu vypálit, že mi překazil oční kontakt s tak nádherným chlapem, z cely číslo 223. Dojeli jsme do druhého patra díky bohu brzo, protože nejen že pan Black vypadal, že k jídlu má celý den jitrnice, on tak i smrděl a to se v tak malém prostoru nedalo vážně vydržet, v duchu jsem si nadávala, proč jsme nešli raději po schodech vedoucích vedle výtahu.

Došli jsme ke dveřím s označením sekretariát, když Black opatrně zaklepal, za dveřmi se ozvalo písčklavé: „Dále.“

Opatrně jsem vešla na čistý koberec rudé barvy. Za mohutným stolem seděla starší žena s prošedivělými vlasy a brýlemi, které potřebovaly okamžitou změnu, měla na sobě zašlou pomačkanou halenku, která byla kdysi bílá. Pozdravila mě kývnutím hlavy a posunula si brýle víc ke kořenu nosu.

„Vítejte, slečno Tate, pan Deveroe už na Vás čeká, já jsem Miranda.“

„Děkuji.“ odpověděla jsem jí, nebyla milá a to jako že ani náznakem. Měla jsem z ní pocit, že si myslí, že jí zabírám její území. Klidně si ho nech, nádhero, kdybych nemusela platit nájem, účty a půjčky po rodičích nikdy by mě sem nikdo nedostal.

Vydala jsem se ke dveřím a zakleपालa na prosklenou výplň, přitom jsem se modlila, ať za těmi dveřmi sedí normální chlap. Nečekala jsem na pozvání, prostě jsem otevřela dveře a vykročil pravou nohou.